

Веднажъ му минаха прѣзъ умъ думитѣ на бръснатия господинъ.

— Музикално училище. Ехъ, дѣ да можеше! Само да е училище! Но кой ще се погрижи за него! Ехъ, белки оня важенъ господинъ, който му даде червената книжка. Да можеше само да го срѣщне...

И Влаго замечтаваше за тази срѣща, за това, което щѣше да моли. . .

А ученицитѣ се увеличаватъ, бързатъ, високо разговарятъ за книги и тетрадки, за уроци, за игри... И неговитѣ господарчета сега, навѣрно, сърбатъ топлатата млѣчна попара отъ сухи симиди и бързатъ за училище. Коста и тази сутринъ ще плаче, ще удря майка си, ще си хвърля обувката и чантата по пода, задѣто не може да намѣри тетрадката или учебника си.

А Радка — нея Влаго обичаше. Тя му напомняше за Катя — сжщо тѣй бѣше малка и пълничка. Той ще ѝ издѣла и ней, нѣкога, човѣче, само да остане свободенъ. . .

Стана тѣй, че и за сиропиталището Влаго не мислѣше вече съ любовъ и приятность.

Вечеръ веднажъ Радка запита майка си, слѣдъ като дълго гледа Влада, — защо той не живѣе при своята мама и тате. Напраздно обясняваше майката, че Влаго нѣма родители, че той е сиракъ. Радка настойчиво повтаряше въпроса и чакаше другъ нѣкакъвъ отговоръ. Дѣтето никакъ неможеше да разбере какъ тѣй човѣкъ може да бжде сиракъ.

Тая нощъ Влаго не може да заспи. Той самъ не знаеше защо, но му бѣше тежко, тежко . . . И чакъ на утрото, когато другитѣ още спѣха, а той подмитае фурната, отеднажъ сѣкашъ разбра, и неудържимо, бурно зариди. . .